

οὕτω καὶ εἰς τὰ ψυχρὰ ποτὰ ὑπάρχουσιν ὄρια θερμοκρασίας, τὰ ὁποῖα ὀφείλομεν νὰ μὴ ὑπερβαίνωμεν. Ὁ Δρ. J. Wiel ὀρίζει αὐτὰ οὕτως:

Πόσιμον ὕδωρ . . . . . + 8° Ρεωμόρου.
Ζυθὸς οὐχὶ κατωτέρω τῶν . . . + 9° „
ἑλαφροὶ οἶνοι οὐχὶ κατωτέρω + 10° „

δυνατοὶ λευκοὶ οἶνοι . . . + 6° Ρεωμόρου.
ἐρυθροὶ οἶνοι . . . . . + 12° „
Ἐννοεῖται ὅτι ταῦτα ἰσχύουσι περὶ τοῦ ὑγιῶς στομάχου. Εἰς τοὺς ἀσθενεῖς εἶνε καθήκον τοῦ ἱατροῦ νὰ διδῇ τὰ ἀναγκαῖα περὶ τούτου παραγγέλματα. * * *

ΠΕΡΙ ΙΑΠΩΝΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Ἡ Κίνα καὶ ἡ Ἰαπωνία εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ πατρὶς τῆς τυπογραφικῆς τέχνης. Λέγεται ὅτι εἰς τὴν ἰδίως Κίναν „βασίλειον τοῦ μέσου“ εἶχεν ἤδη ἀπὸ τοῦ ἔτους 581 μ. Χ. εἰσαχθῆ ἡ ἐγγράραξις εἰκόνων καὶ γραφικῶν σημείων ἐπὶ ξυλίνων πλακῶν καὶ ἡ μονομερῆς αὐτῶν τύπωσις. Ἡ παναρχαία αὕτη μέθοδος τῆς ἐκτυπώσεως ἀπέχετο μὲν πολὺ ἀπὸ τῆς τελειότητος τῆς ἡμετέρας τυπογραφίας, ἐν τούτοις ὅμως κάλλιστα δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ πρόδρομος τῆς τέχνης τοῦ Γουτεμβέργου. Ἄν ποτὲ ὁ ἀθάνατος ἐφευρέτης ἔσχεν ὑπ' ὄψιν ξυλογραφικὰς εἰκόνας τῶν Κινέζων καὶ Ἰαπώνων, εὐλόγως ἀμφιβάλλεται, διότι οὔτε ἀναγκαῖα ἦτο ἡ τοιαύτη παρόρμησις, καθ' ὅσον ἡ biblia pauperum, οἱ τύποι παιγνιοχάρτων καὶ ταπήτων καὶ ἄλλαι παρεμφερεῖς τῆ τυπογραφία ἐργασίαι ἐξετελοῦντο ἤδη ἐν αὐτῇ τῇ Εὐρώπῃ δύο ἢ τρεῖς ἑκατονταετηρίδας πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς τυπογραφίας, εἰ καὶ λίαν ἀτελῶς. Τὰ μέγιστα ἐνδιαφέρον εἶνε ἀναμφιβόλως ἂν ἠδυνάμεθα ἰδίως ἄμασι νὰ πεισθῶμεν περὶ τῶν ὅλων ἐκτάκτων κατορθωμάτων τὰ ὁποῖα τὸ ἀξιοσημείωτον ἐκεῖνο καὶ πεπολιτισμένον ἔθνος τῶν Ἰαπώνων διὰ τῆς ἐπὶ 15 αἰῶνας τυπογραφικῆς μεθόδου τῶν, ἐν ἧ ἕως τῆς σήμερον ἄνευ πιστηρίου διαμένουσι, δι' ἀπλοῦ μόνον τριπτῆρος κατορθοῦσιν. Μὲ τοῦτο βεβαίως δὲν ἐννοοῦμεν, ὅτι ἡ νεωτέρα τυπογραφία, ὡς ἔχει παρ' ἡμῖν, οὐδεμίαν πρόσδοσιν καὶ διάδοσιν εὗρεν ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἄπ' ἐναντίας εἶναι πιθανότατον ὅτι ἐν ταῖς παραλίαις πόλεσι τῆς Ἰαπωνίας ἰδρῦθησαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 16. αἰῶνος ὑπὸ τῶν ἱεραποστολικῶν ἐταιρειῶν τυπογραφεῖα, ἅτινα ἴσως βραδύτερον κατεστράφησαν κατὰ τοὺς φρικώδεις τῶν χριστιανῶν διωγμούς. Ἄν δὲ βραδύτερον εἰσήχθη ἐκ νέου ἡ τυπογραφικὴ τέχνη εἰς Ἰαπωνίαν, καὶ πότε εἰσήχθη, περὶ τούτου ἐλλείπουσιν ἡμῖν χρονολογικαὶ μαρτυρίαι. Βέβαιον εἶνε μόνον ὅτι μέχρι τοῦ ἔτους 1854, καθ' ὃ ὁ Βορειοαμερικανὸς στολάρχης Perry διὰ τοῦ στολίσκου αὐτοῦ ἐβίασε τὴν εἴσοδον τῆς Yokohama, ἴσχυεν ἔτι ἐν Ἰαπωνίᾳ τὸ μυσαρὸν δεσποτικὸν σύστημα τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ὅπερ καθίστα παντελῶς ἀδύνατον τὴν ἐκεῖσε εἴσοδον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ συνεπῶς τοῦ τυπογραφικοῦ πιστηρίου.

Ἠράγματι ἀξιοθαύμαστος καὶ ἄνευ παραδείγματος ἐν τῇ παγκοσμίᾳ ἱστορίᾳ εἶνε ἡ κατὰ τὰ τελευταῖα τριάκοντα ἔτη ἀνάπτυξις τοῦ πολιτισμοῦ τῶν Ἰαπώνων, λαμβανομένης μάλιστα ὑπ' ὄψιν τῆς ἡλιθιότητος καὶ ἀποκτηνωτικῆς αὐτῶν θρησκείας. Ἡ βῆσις τοῦ Liebig ὅτι ὁ πολιτισμὸς ἐνὸς λαοῦ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ποσότητα τοῦ σάπωνος τὸν ὁποῖον μεταχειρίζεται, ἀπεδείχθη ἀπὸ πολλοῦ ἐσφαλμένη· ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐνεργείων τυπογραφικῶν πιστηρίων χώρας τινὸς δίδει τὸ ἀληθὲς μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ αὐτῆς, καὶ ἡ σπουδαιότης, ἣν ἐκτίσαντο τὰ περιοδικὰ συγγράμματα λαοῦ τινος, μαρτυρεῖ παντὸς ἄλλου τρανώτερον περὶ τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἀνυψώσεως καὶ ἀναπτύξεως, ὑπὸ τὴν ἔποψιν δὲ

ταύτην κατατάσσεται ἤδη ἡ Ἰαπωνία ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν μᾶλλον πεπολιτισμένων εὐρωπαϊκῶν ἔθνων. Ἀπὸ τοῦ 1884 ὑπάρχει ἐν Ἰαπωνίᾳ σχεδὸν πλήρης ἐλευθεροτυπία. Μόνον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ Tokio, ἰσοπληθεῖ τῆς Βιέννης, ἐκδίδονται πρὸς τὸ παρὸν 16 μεγαλόσχημοι ἡμερήσιοι ἐφημερίδες καὶ οὐχὶ ὀλιγώτερα τῶν 186 περιοδικῶν ἐκδιδόμενων κατὰ διαστήματα ἀπὸ δύο ἡμερῶν μέχρις ἐνὸς μηνός. Ἐκτὸς τούτων ἐκδίδονται ἀκόμη ἐν τῷ λοιπῷ κράτει 273 ἐφημερίδες καὶ περιοδικά. Ἐὰν περιέχωσιν ἄρθρα ἀντιβαίνοντα πρὸς τὴν κοινὴν εὐημερίαν, τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους, ἡ κυβέρνησις ἐπεφύλαξεν ἑαυτῇ τὸ δικαίωμα τῆς κατασχέσεως καὶ τιμωρίας διὰ προστίμου ἢ φυλακίσεως. Πρὸς ἔκτισιν τῶν τελευταίων ἐμορφώθη παρὰ πολὺ αὐτόθι τὸ καλούμενον σύστημα τῶν ὑπευθύνων συντακτῶν.

Οἱ Ἰάπωνες εἶναι κατελιημμένοι ὑπὸ μανιώδους φιλιαναγνωστίας, δι' ὃ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτησίως ἐκ πάντων τῶν κλάδων τῆς φιλολογίας ἐκδιδόμενων βιβλίων εἶνε σχετικῶς μέγιστος, ἡ ἐμπορία δὲ τούτων ἀποσχολεῖ οὐχὶ ὀλιγώτερος τῶν 5000 βιβλιοπωλείων καὶ ἐφημεριδοπωλῶν.

Ἡ Ἰαπωνία σήμερον εἶνε ἐπιδεκτικὴ εὐρωπαϊκῆς διοργανώσεως, καὶ τοῦτο διότι ἱστορικῶς διήλθεν ὑπὸ τὰς αὐτὰς σχεδὸν φάσεις ὡς καὶ ἡ πολιτικὴ ἀνάπτυξις τῆς Εὐρώπης. Μόνον ἀπὸ τοῦ 17. αἰῶνος μέχρι τοῦ 1860 εἶχεν ἀποκλεισθῆ πᾶσαν ξένην ἐπιρροήν, ἀλλὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦτον προὐκάλεσεν ἡ ἥκιστα ἐντιμος διαγωγή τῶν Εὐρωπαίων.

Τὸ ἰδιορρυθμὸν τῆς Ἰαπωνικῆς τυπογραφικῆς τέχνης ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδιορρυθμίαν τῆς χρησιμοποιομένης ὕλης, τοῦ χόρτου καὶ τοῦ χρωστήρος. Ὁ χάρτης κατασκευάζεται ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν χαρτομορῶν, τοῦ ὁποῖου αἱ ἴνες, λίαν συμπεπυκνωμέναι, ἐκτείνονται κατὰ μῆκος σχεδὸν παραλλήλως. Ἡ γραφὴ τῶν Ἰαπώνων εἶνε προῖον τοῦ χρωστήρος καὶ συνεπῶς ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τῆς ιδιότητος τοῦ ὑλικοῦ τούτου καὶ ἐκ τοῦ χάρτου. Ἡ μεγάλη δεξιότης τῶν Ἰαπώνων ζωγράφων εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς μεγάλης ἀσκήσεως, εἰς ἣν ὑποβάλλονται ἐν τῇ παιδικῇ τῶν ἡλικίᾳ πρὸς ἐκμάθησιν τῶν πολυπλόκων καὶ δυσδιακρίτων γραφικῶν σημείων. Ἡ καλλιγραφία παρὰ τοῖς Ἰάπωνιν ἐκτιμᾶται τοσοῦτον, ὥστε κατὰ τὴν „ἐορτὴν τῶν ἀστέρων“ ἐξαρτῶντες ἀπὸ τῶν κλάδων ἱεροῦ τινος δένδρου τοὺς γραφικοὺς αὐτῶν χρωστήρας ἐξαιτοῦνται παρὰ τῶν θεῶν τὸ δῶρον τοῦτο τοῦ καλλιγραφεῖν ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην θείαν δωρεάν.

Αἱ πρῶται τυπώσεις ἐν Ἰαπωνίᾳ ἀνάγονται εἰς τοὺς χρόνους τῆς αυτοκρατορίας Shotoku-Tenna († 769), ἣτις διέταξε τὴν διὰ ξυλογραφίας ἐκτύπωσιν προσευχῶν· ἡ μέθοδος αὕτη τῆς ἐκτυπώσεως ὑφίσταται ἀκόμη καὶ σήμερον. Ἡ εἰκονογραφία τῶν βιβλίων ἤρξατο ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος. Τὰ βιβλία συναρμολογῶνται εἰς τεύχη ἢ συντίθενται ἐν εἰδει λευκάματος καὶ τυποῦνται μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς σελίδος. Ὁ Ἰάπων εἶνε εἰς ἄκρον βιβλιόφιλος, τὰ δὲ

βιβλία εἶναι εὐθηνὰ καὶ ἐκτιμῶνται τοσοῦτον ὥστε ἐν παλαιότεροις χρόνοις ἦτο ἔθιμον οὐδέποτε νὰ τίθεται βιβλίον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Ἡ Ἰαπωνικὴ τέχνη ἔσχε μεγάλην καὶ γονιμοποιὸν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς τέχνης καὶ βιομηχανίας καὶ τὸ ἰδιόρρυθμον αὐτῆς ἐπέδρασε λίαν ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν παγκοσμίων ἐκθέσεων καὶ πάντων τῶν κλάδων τῆς ἡμετέρας τέχνης, ὡπισθοδρομήσῃ δὲ ἐν αὐτῇ τῇ Ἰαπωνίᾳ ἀφ' οὗτου

ἐπετράπη τοῖς ξένοις ἢ εἰς τὴν χώραν εἰσόδος· πάντες ἀσχολοῦνται περὶ τὸ ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον, καὶ ἔνεκα τοῦτου ἡ στερεότης τῶν προϊόντων καὶ ἡ γνησιότης τοῦ ἰδιοφυοῦς χαρακτηριστῆρος ἀπόλλυται. Ἡ κυβέρνησις ἤρξατο ἤδη νὰ λαμβάνη σύντονα μέτρα κατὰ τοῦ κακοῦ τούτου, ἐξ οὗ κινδυνεύει ἢ μὲν ἀρχαία Ἰαπωνία νὰ καταστήσῃ νεκρὰ ἢ δὲ νὰ γείνη ἀσχημον ἀποτύπωμα τῆς Εὐρώπης.

Σ Α Π Φ Ω.

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ.)

(τέλος.)

Ὅτε τὸν ἀνεγνώρισαν, ἔσυρεν ὁ Λάριχος τὸ ξίφος του καὶ τῷ ἐφώνησε.

— Ἄ! ἄθλιε καὶ προδότα τῆς καρδίας! Τέλος εὕρισκω εὐκαιρίαν ν' ἀγωνισθῶ μαζῇ σου καὶ νὰ σε τιμωρήσω! Σῦρε τὸ ξίφος σου καὶ ἀπόθανε!

Καὶ ἠτοιμάζετο τὸ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ ἡμιθανοῦς, αἵματοφύρτου καὶ ἐξηντλημένου ἀνδρός! Ἄλλ' ἡ Σαπφὼ τὸν ἐκράτησε ταχέως.

— Τί κάμνεις, ἀδελφέ μου; Τώρα δὲν εἶνε καιρὸς τιμωρίας! Ἡ ζωὴ του δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὰς Μούσας, τὰς ὁποίας ὅλοι μας ὑπηρετοῦμεν! Χάριν αὐτῶν πρέπει νὰ προσπαθήσωμεν νὰ σώσωμεν τὸν ποιητὴν!

Καὶ ἐν ᾧ διαρκῶς ἐκρούετο ἔξωθεν ἡ θύρα, ἠνάγκασθη ὁ Ἀλκαῖος νὰ ἐκδυθῇ τὸν βαρύτιμον χιτῶνά του, ὁ ὁποῖος μετὰ τοῦ ξίφους του ἐτέθη ἐντὸς θήκης, ἐν ᾧ εἰς τῶν δούλων τὸν ἐκαθάρισεν ἀπὸ τοῦ αἵματος δι' ὕδατος καὶ ἕτερος τὸν ἐνέδυσσε δουλικὸν χιτῶνα, μεθ' ὃ καὶ οἱ τρεῖς διετάχθησαν διὰ τινος κρυφίας ἐξόδου νὰ σπεύσωσι πρὸς τὸν λιμένα καὶ νὰ καταφύγωσιν εἰς τὸ ἐμπορικὸν πλοῖον, ἐφ' οὗ ἤδη εἶχον μετενεχθῆ ὑπὸ τῶν θεραπόντων αἰ ἀποσκευαὶ τῆς ποιητρίας.

Τέλος ὑπεχώρησεν ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθεν ὁ Πιττακὸς μετ' ὀλίγων συνοδῶν εἰς τὴν αὐλὴν τῆς ποιητρίας.

— Μακρὰν ἀπὸ τὸν τόπον τοῦτον τῆς εἰρήνης — τῷ ἀνεφώνησεν ἡ Σαπφὼ — ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ μολυνθῇ δι' οὐδεμιᾶς βιαίας πράξεως.

— Δὲν ἐρωτῶμεν περὶ σοῦ — ἀπεκρίθη ὁ Πιττακὸς — ἀλλὰ περὶ τοῦ Ἀλκαίου, ὅστις κατηγορεῖται ὅτι ἱεροσύλως ἐτάραξε τὴν εἰρήνην τῶν θεῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς των. Διὰ τοῦτο ἐρευνήσατε τὸν οἶκον, εταῖροι! — — Σὺ δέ, Σαπφώ, ἀηδῶν τῆς Λέσβου — ἐξηκολούθησε μελιχίως ὁ Πιττακὸς, προχωρῶν καὶ τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα — μὴ νομίσης, ὅτι ἡ πατρις δὲν θὰ αἰσθανθῇ τί θ' ἀπολέσῃ ἐν σοί, ἢ ὅτι ἡ Λέσβος θὰ φανῇ ἀπέναντί σου ἀχάριστος καὶ ἀγνώμων, μὴ ἀναγνωρίζουσα τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖόν σου! Ἄλλ' ὅπως ἐν τῷ ψηφίσματι τῆς ἐξορίας ἀπεφασίσασμεν νὰ μὴ κάμωμεν καμμίαν ἐξαιρέσιν, οὕτως ἐκφράζομεν τώρα τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃτε ὅλοι εὐτυχεῖς, ὅταν συντελεσθῇ τὸ ἔργον τῆς εἰρήνης ἐν τῇ προσφιλεῖ ἡμῶν πατρίδι. Ἀλλὰ μὴ ὀργίζου ἐναντίον μου, ἐπειδὴ ἐγὼ ὑπῆρξα αἴτιος τοῦ μέτρου τούτου, ἢ ἐπειδὴ ἐγὼ αὔριον θὰ προτείνω τὴν ὑπερορίαν ὅλων τῶν εὐπατριδῶν, διότι πρὸς τοῦτο ἠναγκάσθημεν ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν των, αἰ ὁποῖαι δὲν ἀφίνουσι ἡσυχίαν εἰς ἡμᾶς, τοὺς πολίτας τῆς Μυτιλήνης. — Ἦδη δὲ τεινόν μοι τὴν δεξιάν σου, Σαπφώ, καὶ ἔχε ὑγίειαν! Ἐὰν

ἐν τῇ ξένη δὲν εὐτυχῆσῃ καὶ ἐὰν σοι συμβῇ τι ἀπεικασίον, μὴ λησμονήσης, ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει μία συμπαθῆς καὶ εὐγνώμων καρδιά, πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ πάντοτε ἕκαστον πάσχοντα καὶ ἕκαστον συμπολίτην. — Σ' εὐγνωμονῶ προσέτι διὰ τὴν μεγάλην ἀφοσίωσιν, μεθ' ἧς ἐδίδαξες τὴν ἀτυχῆ μου καὶ πολὺκλαυστον Μνησιδίκην!

— Χαῖρε, Πιττακὲ — εἶπε καὶ ἡ Σαπφώ, ἡ ὁποία εἰς τὰς πρώτας λέξεις του εἶχεν ἀποστρέψει τὸ πρόσωπον, κατόπιν δ' ἐστράφη πάλιν πρὸς αὐτόν. — Σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς ἀγαθοὺς λόγους σου, τοὺς ὁποίους οὐδέποτε θὰ λησμονήσω. Εὐεργέτει τὴν προσφιλεῖ μου πατρίδα καὶ θὰ ἐφελευκώσῃς οὕτω τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν συμπολιτῶν σου. Χαῖρε!

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν νέον φίλον τῆς πρὸς ἀποχαιρετισμόν. Ἐπειτα ὅμως ἠκολούθησε τοὺς σπεύδοντας συνοδοὺς εἰς τὸν λιμένα, ἐν ᾧ οἱ πρὸς ἔρευναν ἀποσταλέντες σύντροφοι τοῦ Πιττακοῦ ἐπέστρεψαν ἀπρακτοὶ καὶ λέγοντες, ὅτι οὔτε κἀν ἴχνος τοῦ Ἀλκαίου εὕρισκετο καθ' ὅλον τὸν οἶκον τῆς ποιητρίας. Ὁ Πιττακὸς διέταξε νὰ μὴ καταδιωχθῇ πλέον καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν οἱ ἄστοι ἀλαλάζοντες καὶ ἐπευφημοῦντες. Οἱ νεκροί, ὄντες ἐν συνόλῳ περὶ τοὺς τεσσαράκοντα, οἱ πλεῖστοι δὲ ἀνήκοντες εἰς τοὺς εὐπατρίδας, μετεκοιμήθησαν ὑπὸ τῶν θρηγούντων συγγενῶν ἐπὶ φερέτρων καὶ σανίδων εἰς τὰς οἰκίας των, ἐν ᾧ οἱ δέσμοι εὐπατρίδαι παρεδόθησαν εἰς τὰς φυλακάς, διὰ νὰ ὑποστῶσιν ἀργότερον τὸν θάνατον. Ὅσοι διέφυγον τὸν θάνατον ἐκρύβθησαν ἕως οὗ εὕρωσιν εὐκαιρίαν ν' ἀπομακρυνθῶσι τῆς Μυτιλήνης. Ὀλίγοι δὲ τινες μόνον κατέρωθωσαν τὸ αὐτὸ ἐσπέρας νὰ ἐπιβιβασθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Σαπφώ ἐσκόπει ν' ἀποπλεύσῃ εἰς Σικελίαν — —

Ὁ Ἄντιμενίδας εἶχεν ἐγκαταλείψει τὸν ἀγῶνα, καθ' ἣν στιγμὴν εἶχον τὴν ὑπεροχὴν οἱ εὐπατρίδαι καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία περὶ τῆς νίκης των, πρὶν ἢ ἡ ἀφίξις τῶν ναυτῶν ἐπιφέρῃ ἐκείνην τὴν μοιραίαν τροπὴν εἰς τὴν ἐκβασιν τῆς πάλης. Μανιώδης καὶ ἠρεθισμένος ἔτρεξεν εἰς τινὰ γειτονικὴν ὁδόν, ἠνοιξεν ἐκεῖ τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας, καὶ διελθὼν το περιστύλιον ἐφθασεν εἰς θάλαμον, ἐνθα ἠκούοντο πολλὰ φωναί. Ὅτε εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν θάλαμον, ἐπήδησεν ἐκ τινος ἀνακλίντροῦ ὁ Λύσανδρος, ὅπου ἐκάθητο μετὰ τῆς Γυρίνης καὶ ἔσυρε τὸ ξίφος του:

— Τώρα, ἄθλιε, τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας — ἀνέκραξεν ὁ Ἄντιμενίδας ἀγρίως — τώρα θὰ σ' ἐκδικηθῶ διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς ἐρωμένης μου.

Καὶ ἐν τῷ ἄμα ἐπετέθη κατὰ τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις,